

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 433/2025
08.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Вујичића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину 3.К бр. 5/2023 од 26.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж1 696/24 од 16.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Вујичића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину 3.К бр. 5/2023 од 26.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж1 696/24 од 16.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину 3.К бр. 5/2023 од 26.03.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у свом стану у ..., општина Мајданпек, уз примену електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11Кж1 696/24 од 16.01.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Неготину и браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Неготину 3.К бр. 5/2023 од 26.03.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Вујичић, у смислу члана 485. став

1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд утврди да је на штету окривљеног повређен закон и исте укине и предмет врати на поновни поступак првостепеном суду, као и да с обзиром на садржај захтева одложи извршење правноснажне пресуде Вишег суда у Неготину 3.К бр. 5/2023 од 26.03.2024. године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног, иако не нумерише, у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводима да је погрешна квалификација кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, као и да је у конкретном случају у питању грађанскоправни однос између предузећа окривљеног и оштећеног АМС осигурања, а не кривично дело. Међутим, образлажући наведене повреде закона, бранилац наводи да се, у конкретном случају, ради о грађанскоправном односу између два правна лица која су била у уговорном односу на основу закључењеног уговора о продаји полиса осигурања од аутоодговорности од 13.03.2014. године и његовог анекса од 14.08.2014. године и да је на основу тог уговора предузеће чији је оснивач и директор окривљени продавало полисе од аутоодговорности за оштећено „АМС осигурање“ АДО Београд и да су из ових уговорних обавеза настала њихова међусобна потраживања. Противправност је, у конкретном случају, искључена тиме што из доспеле неплаћене обавезе по основу провизије оштећеног „АМС осигурања“ АДО Београд према правном лицу „ББ“ ДОО ..., ово правно лице власништво окривљеног је имало на основу закона право да задржи дужникову ствар – новац, док му не буде исплаћено доспело потраживање. У вези са изнетим, бранилац износи сопствену генезу поступања оштећеног и окривљеног, тумачи уговоре и Закон о облигационим односима и на својим чињеничним закључцима заснива свој став да радње окривљеног нису биле предузете у намери прибављања противправне имовинске користи, већ да би се регулисали међусобни односи правног лица „ББ“ ДОО ... са оштећеним „АМС осигурањем“ АДО Београд као и став да би се у радњама окривљеног могло евентуално радити о кривичном делу послуга из члана 365. КЗ.

На описани начин, иако бранилац указује на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти полемиче са чињеничним утврђењима суда везаним за постојање намере прибављања противправне имовинске користи, износећи истовремено сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама и на својим чињеничним закључцима заснива и свој став да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и да би се у радњама окривљеног евентуално стицали елементи кривичног дела послуга из члана 365. КЗ, на који начин указују на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости означава и образлаже и повреде закона из члана 335. и 343. ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као ни повреде закона из члана 335. и 343. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Вујичића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић